

dog ikke nægte, at der er en heel Deel Betænkeligheder ved at gaae ind paa at tilstede Trædøre. Rammerne maae jo altid være af Jern, og for de mindre Vagerovne; hvorom der især kan være Spørgsmaal, er den blotte Jernbør ikke en Sag af stor Betydning, og den Maade, som den ærede Landstingsmand ansførte, at man behandlede Trædørene paa, har hyderligere bestyrket mig i mine Betænkeligheder. Den ærede Landstingsmand yttrede, at naar Vagningen var forbi, tog man Døren bort og kastede den i en Dam eller Sligt. Men hurtig Bortførelse af det, der har været i Berøring med Ilden i en Vagerovn, er farligt, og det vil nok i Virkeligheden ligesaa ofte skee, at Bekommende kaste en saadan Dør, hvori der maaskee endog kan være Ild, istedetfor i en Dam paa Møddingstedet eller et andet Sted i Nærheden, hvor samme kan antænde Ild. Jeg maa derfor nu aldeles bestemt fraraade at gaae ind paa det omtalte Endringsforslag. Jeg skal, da jeg har Ordet, endnu gjøre en Bemærkning i Anledning af, hvad der er yttret af den 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Beck) med Hensyn til det Rigtige i at beholde Udkastets Udtryk „frafalde Paastand“ istedetfor, som Udvalget har foreslaaet, at sætte „frafalde Sagen“, at det maaskee dog berøer paa en Misforstaaelse, at Ordene „frafalde Paastand“ blot gaae paa det nærmest foregaaende Punctum og ikke paa det første Punctum; jeg troer, at disse Ord gaae paa dem begge, ligesaa vel paa det, der angaaer Forandringen af en ikke reglementeret Bygning, som paa Bøderne; dette er vistnok Meningen, og det synes ogsaa at være det Naturlige, at man holder fast, at det, som tilsigtes ved Bestemmelsen, er at holde Afgangen fri for en Mand til bagefter at kunne erholde den samme Dispensation, som han kunde have gjort sig Haab om, hvis han itide havde søgt den, og at man vel tør stole paa, at Retten ikke vil indstille ham til en saadan Begunstigelse, medmindre den i Sagens samtlige Omstændigheder finder fuld Føie dertil; finder, at Sagen er af en saadan Bessaffenhed, at det vilde have været aldeles utvivlsomt, at Dispensationen vilde være bleven givet, dersom Manden itide havde søgt den, og at det kun er en reen Forglemmelse eller maaskee en Misfor-

staaelse af ham, at han ikke i saa Henseende har iagttaget det Fornødne. Naar man bruger Udtrykket „Sagen“, troer jeg det vil komme til at gaae paa alt det Foregaaende, men ikke paa det Efterfølgende, hvor der er Tale om Straffens ansvar for et allerede givet Paalæg; jeg troer ikke, at det behøver videre at godtgjøres, at det sidste Punctum vil blive staaende uforandret. Jeg skal endnu kun tilføie med Hensyn til § 20, som er foreslaaet at skulle udgaae, at det forholder sig ganske rigtigt, som den 3die Landstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) yttrede, at Udvalget ikke havde villet kunne undgaae at fremkomme med Forslag om væsentlige Forandringer i denne Paragraph, hvis man ikke var bleven enig om, at det maatte anses for det Allerrigtigste, at Paragraphen heelt gik ud.

F. Nielsen: Det er kun en enkelt Ytring af den ærede Ordfører, som foranlediger mig til en kort Udtalelse. Han yttrede sig nemlig mod det af den 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Beck) Ansførte, at „Paastand herom“ kun skulde gaae paa det sidste og ikke paa det første Punctum; man kunde paa Grund deraf antage, at Udvalget i det Hele taget havde været af den Mening, at „Paastand herom“ gik paa begge de foregaaende Sætninger, baade paa Mulctbestemmelsen og paa Bygningens Nedrivelse; men hvad mig angaaer, er jeg aldeles overbeviist om, at den 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Beck) har fuldkommen Ret, naar han mener, at „Paastand herom“ kun kan gaae paa det sidste. Der er nemlig sagt, at dersom Noget forseer sig mod denne Lov og bygger mod dens Bestemmelser, skal han mulcteres, og derhos skal han for Retten tilpligtes at nedrive Bygningen, men dog kan Paastand herom frafaldes, dersom Justitsministeriet billiger den af ham gjennem Retten indgivne Ansøgning; jeg troer, at det er ganske afgjort, at „Paastand herom“ kun gaaer paa det sidste, nemlig paa Nedrivningen, og ikke paa det første, nemlig Mulcterne. Det har endog saa forekommet mig, at Udvalget maatte, da det foreslog at forandre Udtrykket „Paastand herom“ til „Sagen“, være af den Mening, at det derved ikke blot foretog en Ordforandring, men i Virkeligheden en Meningsforandring, thi